

TAMSYN MUIROVÁ

NONA

DEVÁTÁ

ZAPEČETĚNÁ HROBKA III

HOST

Nona the Ninth

Copyright © 2022 by Tamsyn Muir

All rights reserved

Cover illustration © Tommy Arnold

Cover design © Jamie Stafford-Hill

Images by Gregory Manchess

Translation © Alžběta Lexová, 2024

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2024
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2107-4 (PDF)

ISBN 978-80-275-2108-1 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2109-8 (MobiPocket)

Věnováno pT

~~DRAMATIS PERSONAE~~

SEZNAM HOSTŮ

(přepsáno C. Hectou)

Pozvání psi

- Hnědý z rybárny, průměrná velikost, čtyři nohy
- Fuj Je To, jméno jen hádám, lehává pod pultem v obchodě, ryšavý, velký, čtyři nohy
- Černobílý, co jsem ho jednou zahlédla v parku, průměrná velikost, dvakrát zakroucený ocas, tři nohy
- Ňouma, král psů v utajení, bělavý, malý, šest nohou
- Zřejmě plážový pes, často bývá na pláži, velký, obrovská ryšavá obočí, tři nohy

Seznam pozvaných členů party

- Pálivá Omáčka
- Poctivec
- Za Jitra Zrozený
- Krásný Rubín
- Kevin

Učitelé

- Andílek

Krev ědenu

- Ověncete Ho Mnoha Korunami (Ne. — C.)
- Kapitánka, možná (To nepůjde. — C.)
- Velitelka buňky Trpíme a Trpíme, ačkoli je to možná velitelka křídla, nevím, co z toho (Obojí a ne. — C.)
- A pak vy tři (To ráda slyším. — C.)

*Jedna pro císaře, prvního z nás,
jedna jsou liktoři — poslechl hlas.
Prvé své svaté z nich učinil pak,
První svou ruku, v ní meč — její znak.*

*Dvě značí poslušnost, kázeň a řád,
tři září jak šperk, jak z úsměvů šat.
Čtyři pro oddanost, vždy vpřed s ní jít,
pět zas ctí tradici, pro ni chce žít.
Šest pro pravdu, s níž lež nic nezmůže,
sedm pro krásu chřadnoucí růže.
Osm na cestě své hledá spásu,
devět je hrobka propadlá času.*

Řekls mi, *spi, ráno tě vzbudím.*
Já chtěla vědět, *kdy přijde ráno?* a tys odvětil,
až zemře každý, kdo mě podrazil.

*Až všichni ti, které jsme milovali, přijdou i o zbytky sil,
tehdy nastane ráno. Prázdný je jen jiné slovo pro čistý.
Však prozatím bych tento sen raději ke spánku uložil.*

*Až přijde ten čas,
světla zhasím, přikryju tě dekou teplou,
lehnu si k tobě, zemřu a prospíme noc temnou.*

*Tentokrát už prosadím si svou.
Odpuštění nebude tak těžké, hněv brzy vyhoří;
naše hroby mělčí budou a naše lži nebudou pálit tak krutě.*

Pozvedl jsi meč.
I tak miluju tě.

JOHN 22:5

V onom snu jí vyprávěl o tom, kde studoval, kde získal postgraduál i výzkumné stipendium. Ta slova však pro něj byla jen jako bílý šum, neměla žádný smysl. Spíš šlo o jakousi meditaci. Jako by si i jeho ústa uvědomovala, že je to zcela zbytečné, ale zkrátka chtěla recitovat. Dilworth. Otago. Auckland. Za moře na Corpus. (Slovo *korpus* se jí líbí, zní tak hezky a šťavnatě.) Potom další rok v zahraničí, kde získal grant a setkal se s muži, kteří jeho sen zrealizovali. Zvláštní slyšení u novozélandské vlády a asijsko-pacifické environmentální organizace, na jeho naléhání, a pak zpět do laboratoře na předměstí Greytownu. Zakamuflovali ji tak, aby vypadala jako mrazírna. Všem nám to připadalo vtipné, řekl.

Chtěli jsme tě jen zachránit, tvrdil. Byla jsi tak nemocná.

Na počátku jsem byl já, A— a M—, vyprávěl. Ne že by na větším týmu neměli peníze. Jednoduše jsme byli jediní s potřebnými schopnostmi. M— pro své lékařské umění, A— proto, že o glycerolu-6 věděl první poslední. Mohl se nechat zaměstnat kdekoli, ale zůstal se mnou... a díky bohu za to, protože si vzal na starost akcionáře. Já zařizoval všechno ostatní, ale tahle jednání mě ubíjela. Nikdy jsem nebyl schůzovací typ. C— se k nám připojila později. Prosadili si ji manažeři ze smluvního, víš, účetní a tak, ale dopadlo to jinak. Než se rok s rokem sešel, byla už zcela na naší straně.

Musíš pochopit, pokračoval, že až do toho posledního roku jsme upřímně věřili, že to dotáhnou do konce. *Věděli jsme*, že ten plán zabere. Do kryokomor Mark-R by se hravě vešlo jedenáct miliard lidí. Zacvičený čtyřčlenný tým dokázal tu proceduru provést za pouhých

pět hodin na člověka. Zdravotnickému personálu stačilo na zácvik jen pár týdnů a lidí bychom měli dost, kdybychom začali *hned*. Jasně, nedořešili jsme tu záležitost s mateřstvím, ale už jsme tomu skoro přišli na kloub a způsob uložení neměl chybu. Pochopitelně si stěžovali na harmonogram a na peníze, ale do peněz rýpali od samého začátku. My měli jedinou zásadu: že pokud to jen trochu půjde, nikoho tady nenecháme.

Když jsme se ptali, proč staví ty další lodě, tvrdili nám, že o nic nejde, že je vyšlou na Kuiperův pás, kde budou připravené pro evakuaci celé planety. Zapojili do toho Mezinárodní astronautickou federaci a taky Pan-Euro Astronautics dala svoje požehnání. Vypadalo to tak nevinně. Dokonce jsme jim půjčili G—, protože chtěli řešit nátěr. M— se to nelíbilo, něco jí na tom smrdělo a víš, co jsem řekl? Víš, co jsem jí řekl? Řekl jsem: *Nevyšiluj*. A taky jsem jí řekl: *Nebud' paranoidní!* Já idiot se jí podíval do očí a řekl jsem: *Tohle je naše spása. Je ti snad jasné, že jakmile si to ta hrstka bilionářů uvědomí, půjdou za kyslíkem?* Tohle jsem jí pořád opakoval. *Půjdou za kyslíkem. Boháči se vždycky hrnou k nouzovému východu.*

Když si mě zavolali a pověděli mi, že náš kryoprojekt zařídili, koukla na mě a řekla jen: *A tady to máš, Johne.*

V onom snu seděli na pláži. Rozdělal oheň z vlhkého naplaveného dřeva. Kouř stoupal k plachtě nad jejich hlavami a udělal na ní černou skvrnu. Kolem se stále snášel popel. Dělal se jim z toho zle, ale jen chvíli. Všechny jejich strasti je trápily pouze chvíli.

V onom snu seděla vedle masa, co naporcoval, vesměs stehýnka, kdyby měli náhodou hlad, což se stávalo jen zřídka, ale zato ho měli vždycky oba současně. A když k tomu došlo, choulili se bok po boku, jedli, dokud je nerozbolelo břicho, a zapíjeli to vodou z moře jako psi.

Po krátké odmlce znovu promluvil: A víš, co je na tom nejhorší? Plakala. Ona a A—, oba plakali. Jeden druhému v náručí, jako děti. Byli bez sebe strachy. A já tam byl s nimi a nemohl jsem s tím udělat ani prd. Tolik jsem toho už věděl a tolik jsem toho dokázal, a přesto jsem se na nic nezmohl.

Dlouho mlčel. Moře okusovalo písek. Vlny nepatrně zářily, přestože na ně nesvítilo žádné slunce. Na nebi se vznášel hutný žlutý mrak.

A co jsi tedy udělal? pobídla ho.

Něco strašného, odpověděl.

Kdy se dostaneš k tomu, jak jsi mi ublížil? zeptala se.

Brzy, řekl na to. Už tam směřuju.

I tak tě miluju, ujistila ho.

A on si v tom snu promnul spánek palcem a povzdechl si: „To říkáš vždycky, Harrowhark.“

DEN PRVNÍ

OHLEDNĚ NONY — PÁLIVÁ
OMÁČKA HLÍDÁ — MĚSTO MÁ
DEN BLBEC — NONA SE DOČKÁ
POHÁDKY NA DOBROU NOC —
PĚT DNÍ DO OTEVŘENÍ HROBKY

Ke konci roku nikoho, o kom by nějak zvlášť přemýšlela, stiskla osoba, která o ni pečovala, tlačítko na přehrávači a řekla: „Spustí.“

Nona zavřela oči a s nacvičenou překotností ze sebe vychrlila:

„Nalíčená tvář je nade mnou. Jsem v bezpečné vodě — ležím, aspoň myslím. Něco mě tlačí dolů. Přes hlavu se mi převalí voda a nateče mi do úst. Mám ji i v nose.“

„Bolí to?“

„Ne.“

„Jak se cítíš?“

„Líbí se mi to. Ta voda je příjemná a její ruce taky.“

„Její ruce?“

„Ty věci kolem mě — možná jsou to moje ruce.“

Tužka hlasitě zaškrábala o papír. „Co ta tvář?“

„Je jako obrázek.“ Jako ten, co jí nakreslili a pak ho zamkli do tajné zásuvky, kde schovávali všechny zajímavé věci, například cigarety, falešné průkazy totožnosti a peníze, které podle nich nebyly legální a nesměly se používat. Tužka poslušně klouzala po listu. Bylo těžké neotevřít oči a nepodívat se na osobu sedící naproti, a tak se bavila tím, že si představovala, co by asi spatřila: snědé, jisté ruce na poznámkovém bloku, skloněnou hlavu, sponkou staženou ofinu, která by už potřebovala přistříhnout. Představy byly beztak lepší než skutečnost, protože lampa byla zhasnutá a bez ní by nic neviděla.

„Co tam píšeš?“ zeptala se, protože tužka se ještě nezastavila. Obvykle šlo o docela zajímavé čtení, třebaže občas to byly jen nudné

postřehy ohledně změn jejího výrazu během mluvení, například 0:24 — *Úsměv*.

„Jen poznámky. Pokračuj, zaspala jsi.“

„Můžeš změnit tón budíku? Tenhle už nefunguje.“

„Jasně. Budu ti místo něj házet na hlavu mokrou houbu. Soustřed se, prosím.“

A tak se soustředila.

„Ty paže mě pevně obejmou. Určitě jsou její.“

„Je ti povědomá?“

„Možná. Nevím.“

„Jak víš, že je to žena?“

„Nevím.“

„Co se stane pak?“

„Nevím.“

Dlouhá odmlka. „Ještě něco?“

„Ne. Už se mi to ztratilo. Promiň, Camillo.“

„V pohodě.“

Camilla Hecta s pronikavým, plastovým *cvak* uvolnila tlačítko nahrávání. To byl signál. Měly jednoduché pravidlo. Nona musela nehnutě ležet a plně se soustředit, ale jen od chvíle, kdy se tlačítko zmáčklo, do chvíle, kdy se zas odměáčklo. Jakmile se přestalo nahrávat, musela ze sebe shodit pyžamo a pod bledým, slabým světlem lampičky připevněné ke Caminým deskám se převléknout. Současně se svlékala a rovnou oblékala, což vyžadovalo spoustu kroucení. Pažemi si stahovala noční košili, zatímco si pomocí kotníků natahovala kalhoty. Camilla ten pohyb nazývala *postižená žížala*.

Netrápilo ji, že Camille připomíná postiženou žížalu. Byla u vytržení z toho, že se vůbec dokáže obléct. Za starých zlých časů jí museli pomáhat i z košile, protože si ji často nezvládla přetáhnout přes hlavu a zůstala zaseknutá napůl cesty, přičemž se jí zmocnila klaustrofobie a ona začala okamžitě vyvádět. Bylo nesmírně důležité, aby se takhle už nikdy nerozrušila. V životě měla jen dva hysterické záchvaty, a kdyby měla zažít třetí, umřela by studem. S vestou trochu zápolila, ale s UV protiprachovou košilí to už uměla. Zvládla

si dokonce upravit i manžety, což bylo obzvlášť ošidné, a když se vám to nepodařilo, museli jste si košili svléknout ve vaně pod sprchou žluté špíny. Plátěné sako s kolíčkovými knoflíky ji ani nezpomalilo. Jakmile byla hotová, prohlásila Cam: „Dobře. To bylo rychlé.“ Camina pochvala Nonu tak vyčerpala, že se rovnou znovu zhroutila na matraci.

„Protáhnu se,“ vyhrkla rychle, než jí Cam stačila zadat jiný úkol. Švihnutím zvedla nohy a srovnala chodidla se stropem. Potom, jak ji to učili, začala prsty dělat kroužky kolem vlhkých skvrn, co viděla na omítce nad sebou. Většina zimní vlhkosti už zmizela, ale obrovský černý flek v rohu stále nevyschl. Říkala jim, že by si o tom opravdu měla promluvit s domácím, ale odbyli ji s tím, že už jen *najít* ho by byl počin hodný metálu.

Camilla její rozcvičku nekvitovala ani s pochvalou, ani s výtkou, a tak si Nona postěžovala: „Dneska mám ty nohy vážně ztuhlé,“ v naději, že ji Cam chytí za kotníky a zatlačí jí je k hlavě. Cam jí na nohy tlačila tak dlouho, dokud se jí kolena nedotýkala hrudi a svaly na zadní straně stehen neměla napnuté k prasknutí. Byl to ten nejlepší pocit na světě. A když měla *opravdu* šťastný den, namasírovala jí Camilla lýtka, která ji od chůze stále bolela, a někdy dokonce i záda, ačkoli to většinou až po cvičení. Jenže dnes byla Camilla zabraná do psaní a na vějičku neskočila. Nona to zkusila ještě jednou. Pořádně zavrtěla prsty, znovu si postěžovala a dodala o něco hlasitěji: „Panečku, takhle ztuhlé už dlouho nebyly.“

Cam ani nezvedla hlavu. „Rozchoď to.“

„Asi mám křeč. Myslím, že se nemůžu hýbat.“

„Tak to potom nemůžeš jít ani do školy.“

Musela uznat porážku. „No jo, už jdu.“

Schoulila se do klubíčka, zhoupala se a vyskočila do stoje. Rukama si přitom pomohla jen trošičku, trénovala vstávání bez nich. Napřímila se a skoro nezavravorala. Byla na sebe pyšná. Camilla však řekla jen: „Nepřežen to.“ A jako by tohle nebylo už samo o sobě dost zdrcující, dodala ještě: „Běž se podívat, jestli Pyrrha nepotřebuje pomoci se snídání.“

„Dobře. Nejspíš už ji má ale hotovou, dneska nám to trvalo večnost. Možná nám i vystydlo jídlo,“ povzdechla si roztouženě.

Camilla vzhledla od poznámkového bloku a kriticky si změřila vrabčí hnízdo, které protahování a skákání rozhodně nevylepšilo. „Ať tě učeše,“ prohlásila. „Já budu mluvit.“

„Paráda! Změřím ti to.“

„Mám hodinový strojek.“

„Tohle zní tak směšně, Cam. Nikdo to tady nenazývá *hodinovým strojkem*, říkají tomu *hodinky*.“

„Budu si to pamatovat. Přestaň se vyhýbat snídani.“

Zkusila ještě chvílku zdržovat. „Mohla bys za mě alespoň napsat: *Miluju tě, Palamede*, prosím? Napiš: *Miluju tě, Palamede, Nona*.“

Camilla Hecta jí bez zardění vyhověla, ačkoli v tom jí musela Nona věřit. Když si předřepa a zahleděla se na tužku klouzající po papíře, nerozeznala jediné slovo. Nepoznávala dokonce ani písmena ze žádné abecedy, co jí zatím ukázali. Vyjma ní to všechny fascinovalo. Na Cam byl ale spoleh. Když se tužka konečně zastavila a zpráva byla kompletní, nakoukla jí Nona přes rameno. „Díky. Tebe miluju taky, Camillo,“ ujistila ji. „Už víš, kdo jsem?“

„Holka, co se snaží vyhnout snídani,“ opáčila Camilla stroze.

Potom se však na Nonu ohlédla a věnovala jí jeden ze svých vzácných letmých úsměvů. Připomínal záblesk slunce na kapotě auta na dálnici. Cam se poslední dobou usmívala jen zřídkka, a proto Nona hned věděla, že je čeká dobrý den.

V kuchyni panovalo šero, stejně jako všude jinde. Mezerou mezi závěsy pronikalo dovnitř bledé namodralé světlo a z opotřebované plotýnky, kterou jí téměř zcela blokovala druhá osoba, s níž žila, stoupala slabá oranžová záře. O několik bytů dál kvílelo dítě v typickém ranním miminkovském záchvatu, a tak Nona našlapovala co nejtíšeji, aby ten kravál ještě nepřizivovala. Sousedí vespod dupání nesnášeli a Pyrrha říkala, že mají styky v domobraně, takže je nebylo radno vytáčet, nemluvě o tom, že prý měli devadesát procent času kocovinu. Připadalo jí to nefér, protože soused *nad* nimi se nikdy nezouval a dupal jako o život. Nona měla zato, že by si na to mohli tím

pádem stěžovat, jenže Pyrrha ji odbyla s tím, že ani jeho nesmějí narknout, protože je to polda. Říkala tomu *sendvič na hovno*. Pyrrha vždycky věděla všechno o všech.

„Hotovo? Právě včas,“ přivítala ji Pyrrha, aniž se otočila od plotýnky.

Pyrrha v ruce držela lahev oleje ve spreji, kterou namířila na pánev, stříkla do ní a rozetřela bledé kapičky stěrkou. Měla na sobě kalhoty od pyžama a vestu bez spodní košile, takže oranžová záře plotýnky dávala vyniknout jizvám na jejích šlachovitých pažích. Volnou rukou naslepo zašátrala po nádobí ve skříňce. Nona k ní přistoupila, vytáhla drátěný košík a začala odpočítávat talíře. „To budou lívance?“ zeptala se.

„Vezmi misky. Máme vajíčka,“ opáčila Pyrrha.

Takhle zblízka Nona cítila olej na pánvi a sledovala Pyrrhu, jak prudce vidličkou míchá ostře oranžovou hmotu. Dokonce i ve tmě vajíčka zářila, jako by byla radioaktivní. Potom Pyrrha vyčila směs do pánve, kde se na okrajích začala vejce okamžitě připékat. Nona vytáhla namísto talířů dvě oprýskané misky. „Copak v té škole neučí počty?“ zeptala se Pyrrha.

„Ale, Pyrrho, vždyť je to hrozně horké. Nemůžu mít něco studeného?“

„Jasně. Nech si je vychladnout.“

„Fuj, tak jsem to nemyslela.“

„Budeš mít vajíčka, špunte, smiř se s tím. Co tvoje sny?“

„Pořád stejné,“ odpověděla Nona a neochotně sáhla po další misce. „Kéž by se mi projednou mohlo zdát o něčem jiném. Máš nějaké sny, Pyrrho?“

„Ovšem. Zrovna dneska se mi zdálo, že jsem měla tiskovku, jenže jsem měla holej zadek, žádný kalhoty,“ vyprávěla Pyrrha, zatímco na pánvi okrajem stěrky převracela a rozrývala křiklavě oranžovou hmotu. Nona se zachichotala a Pyrrha po ní střítila pohledem. „Nebyla to sranda, děvče. Věděla jsem, že dokud se budu schovávat za pultíkem, bude to v pohodě, ale neměla jsem tucha, co budu dělat, až si zas půjdu sednout. Nejradši bych se propadla do země.“

„A to jako vážně, nebo si ze mě utahuješ?“ zeptala se Nona po další vlně smíchu.

„No vážně, přísahám. Ale i tak běž udělat další čárku k vtipům o zadcích.“

Nona s radostí vstala od stolu a přešla k velkému archu hnědého papíru na zdi. Sáhla po tužce a počkala na instrukce. „O jedno výš,“ navigovala ji Pyrrha. „Teď jedno doleva a jsi tam.“ Nona poslušně zaznamenala další čárku.

Spočítala jednotlivé značky. „To je tenhle měsíc už sedmý. Ale když si je vymýšlíš, nemělo by se to počítat. Palamedes by řekl, že manipuluješ daty.“

„Já jsem svým děvčatům neuměla nikdy nic odepřít,“ konstatovala Pyrrha. Vypnula plotýnku, shrnula část vajíček do Noniny misky a pak pánev na plotýnku vrátila a překryla ji utěrkou, aby jídlo nevytydlo. Oprášila si ruce a řekla: „Jez. Já tě učesu.“

„Díky,“ přikývla Nona, vděčná, že si rozumějí i beze slov. „Cam říkala, že tě mám požádat. Mohla bys mi uplést copy?“

„Jak si madam přeje.“

„A mohl by to být jeden velký cop a dva malé po stranách?“

„Jasně, pokud to stihneme.“

„Drží líp než obyčejný cop,“ vysvětlila Nona a v zájmu pravdomluvnosti dodala: „A když mám copánky, pořád si žužlám konečky. Chci se zbavit pokušení.“

„Jako my všichni. Taky se nesmím pořád mučit zíráním na šuplík s cigáry.“

„Nevytahuj znovu ten argument o smogu ve vzduchu a pasivním kouření,“ vyhrkla Nona poplašeně, ale vzápětí si uvědomila, že to nejspíš znělo moc příkře. „Cigarety ti škodí a já tě miluju, Pyrrho.“

„Dokaž to,“ pobídla ji Pyrrha a kývla bradou k vajíčkům.

Nona jedla, zatímco jí Pyrrha krátkými, prudkými pohyby rozčesávala dlouhé černé prameny vlasů. Už jí sahalo skoro k bedrům a byly hebké a splývavé jako voda. Stříhaly je každý čtvrtý stříhací den, ale ne *každý* stříhací den, protože s tím byla spousta práce a protože si lidé podle Camilly tolik nevšimají, jak moc vám rostou

vlasý, když už je máte dlouhé. Camilla s Pyrrhou měly obě krátké vlasý, což jim Nona záviděla. Cam měla tmavě hnědé mikádo k bradě, které člověka hezky hladilo po tvářích, zatímco Pyrrze na oholené hlavě rašilo tmavě cihlové strniště připomínající vlhkou rudou hlínu na staveništi. Pyrrha vlastně obecně svými barvami připomínala staveniště — syté, suché odstíny hnědé, zaprášené tóny jílu a rudé odlesky zrezivělého kovu. Byla hubená, šlachovitá se širokými rameny, zatímco Camilla byla vysoká, štíhlá a ladá. Noně připadaly obě úchvatné.

Camilla do kuchyně dorazila ve chvíli, kdy Pyrrha dokončovala první cop a Nona se přinutila začít vajíčka *žvýkat*, což byl jeden z mučivých kroků na cestě k jejich *sněžení*. „Vajíčka?“ prohodila Camilla nešťastně. „Copak jsme nevyalezli nový zdroj bílkovin?“ Evidentně to vůbec nebyla Camilla.

Nejsnáze se to dalo vždycky poznat podle očí. Palamedes měl vlídny, byť studené hnědošedé oči, jako holá země za chladných rán z Nonina dětství, zatímco Camilla měla čiré, šedé oči, ne jako zakalený led, spíš jako dokonale čistý led z pohádkových knížek. Nona je však dokázala rozeznat i z dáلكy, na což byla patřičně pyšná, protože jinak sdíleli jedno tělo. Rozdíl byl však v držení onoho těla. Camilla chvíli nepostála, neustále se ošívala, přešlapovala, nebo si prokřúpávala klouby na prstech, a Palamedes stál jako zařezaný — jako by hráli Horkou čokoládu a ten, co má babu, koukal přímo na něj. Horká čokoláda byla ve škole zrovna v módě a Nona se v té hře chtěla zdokonalit.

„Maso se teď dá sehnat jen na černém trhu,“ konstatovala Pyrrha a začala zaplétat druhý cop. Palamedes mezitím nasypal do šálků hrubou černou instantní kávu. „Dáš si, Nono?“ zeptal se nepřítomně, přestože pokaždě odpovéděla: „Ne, ale děkuji.“ Palamedes rád dával lidem na vybranou. Dokonce i počkal, dokud neřekla: „Ne, ale děkuji,“ a teprve potom zalil horkou vodou jen dva hrnky. Černá bez mléka, protože jim došlo. Jeden z hrnků postavil tak, aby na něj Pyrrha dosáhla — zrovna se natahovala přes pult pro sponku —, a druhý si nechal pro sebe. Do vlhkého vzduchu stoupala pára a Nona se

nadechla příjemně hořké vůně kávy. „A i tak za těžký prachy dosta-
neš leda masovou ruletu,“ dodala Pyrrha. „To, co si řezník nechává
pod pultem, je jen z deseti procent polstrování, zbytek jsou vnitř-
nosti a chrupavky.“

„Polstrování? Která část to je?“ zajímalo Nonu.

„Velmi výživná část,“ poučil ji Palamedes.

„Ta, co jsem vystrkovala ve svém snu,“ objasnila jí Pyrrha.

Nona se zasmála, vstala od vajíček a udělala na hnědém archu
další čárku. Palamedes ji roztržitě sledoval a pak zamumlal: „Dobro-
tvivý bože, dvě za jeden den? Jak jsme vůbec kdy mohli být na pochy-
bách? Kašli na maso, žertoval jsem. Na polstrování bychom beztak
neměli, ani kdybych vydával tvrdou pornografi.“

„Kéž bys to aspoň zkusil,“ zabrblala Pyrrha. „Ty nikotinové náplas-
ti mě zabijou.“

„Jestli se ve mně snažíš vzbudit pocit viny, tak necítím vůbec nic,
díky,“ opáčil Palamedes. „Cam na své zdraví velice dbá. To ona mi
zakázala psát podprůměrné erotárny. Nepřeje si, aby náš poslední
dar vesmíru byly příběhy o lidech, kteří souloží na narozeninových
dortech. Což mi připomíná, Pyrrho... máš chvílku? Včera jsi přišla
pozdě a nestihli jsme si promluvit.“

„Protože nás nutí dělat přesčas,“ postěžovala si Pyrrha. „Každou
půlhodinu musíme vypnout sbíječky a schovat se.“

Nona cítila, jak jí Pyrrha připevnila poslední cop k hlavě a pak ho
mozolnatou rukou uhladila. „Ať je ta miska prázdná, Nono,“ pobídla
ji a natáhla se pro svůj hrnek, zatímco do sebe Palamedes naházel
několik soust vajíček. Potom si oba odnesli snídani do ložnice a za-
vřeli se tam.

Nona se ocitla o samotě. Zadívala se na žlutou hmotu s černými
flíčky pepře. Vajíčka se dala zalít libovolným množstvím řídké, pá-
livé červené omáčky, jenže to Noně nechutnalo. Potom se zadívala
k oknu za závěsy. Bylo pootevřené. Sice jen na úzkou škvíru, ale lžici
by tou mezerou prostrčila. A Pyrrha přece říkala, že má být ta miska
prázdná. Jenže podle Palameda už Nona abstraktní koncepty chápa-
la, a tudíž se nesměla vymlouvat na to, že si něco vyložila doslovně.

Znovu si vejce prohlédla. Rozhodla se pro čestný kompromis a naložila si do úst tři sousta. Potom bezhlesně došla k zavřeným dveřím. Nemohli od ní očekávat, že nebude špehovat a ještě k tomu snít, co jí dali. To by se přemáhala už dvakrát.

„— dávno probrat datum,“ říkala právě Pyrrha.

„Jestli ji chtějí dřív, musí jim téct do bot. Dali nám rok.“

Oba poodešli od dveří, což Noně poslouchání ztížilo.

„— něco od tvé s—,“ mumlal Palamedes Camillíným hlasem.

„—šle nějaké chlapy, aby pročesali naleziště B... možná zítra bychom —“

„— naleziště C... slibné. Víme, že jim patří ta budo—“

„—ezpečná naleziště nejdřív. Čím blíže ke kasárnám... se provalí, že hledá—“

Bavili se dál, ale ztišili se natolik, že Nona nerozuměla jedinému slovu a slyšela jen *mna mna mna*. Přestala žvýkat a přitiskla ucho ke dveřím tak těsně, jak se jen odvážila. Odměnou jí byla Palamedova slova:

„— mohli na kasárna zaútočit už dávno. Odkládají to. Proč?“

„Ty víš proč,“ zamumlala Pyrrha. „Jakmile tam vpadnou a vyženou ty poslední ubožáky, co si tam rozdělují krysy a sedativa, zahalí to vyjednávání jako černý mrak. Kohorta při obléhání umírá jako každý jiný... nakonec.“

„V tom případě je tohle naše poslední šance něco změnit. Jaké jsou tvoje *rozkazy*, velitelko?“

Pyrrha hlasitě žvýkala. „Tou jsem přestala být, když jsem umřela, Palamede. A beztak to byl jen zdvořilostní titul. Máš tu mrtvé velitelů, jestli po nějakém tak toužíš.“

„Pyrrho,“ zatlačil na ni, „proč utíkají? Proč se Krev Edenu stahuje, když drží v ruce všechny trumfy? Každý se špetkou selského rozumu a taktického myšlení musí vidět, že teď by měli jednat. Tak dlouho jsi měla přístup k tolika důvěrným informacím, opravdu mi chceš tvrdit, že tě nenapadá, proč to dělají?“

„Jen to klidně řekni, nejsi přece puritán,“ pobídla ho Pyrrha. Její hlas byl stejně hluboký, příjemný a lehce chraplavý jako vždycky,

přesto v něm Nona zachytila podtón, který neuměla zcela zařadit. Kdyby Pyrrze viděla do tváře, pochopila by to snáz. „Celou tu dobu jsem chrápala s nepřítelem a nic jsem z toho nevytřískala, co? Krev Edenu je dům s mnoha místnostmi a já chodila jen do jedné z nich. Jasně, napadá mě toho hodně.“

„V tom případě nám to musíš říct —“

Přerušil ho zvuk kovu o plast, jako by někdo vyškraboval z misky poslední sousta vajec. „Ne. Nehodlám riskovat, že byste vy dva museli podstoupit výslech.“

„Nejednej s námi jako s dětmi.“

„S dětmi? Jednám s vámi jako se správcem Šestého a jeho rytířkou. Ani jeden z vás nemá potřebný výcvik k přežití výslechových metod Krve Edenu,“ namítla Pyrrha. „Nemysli si, že v Camillině těle bys to měl nějak jednodušší. Nemáš ani ponětí, jak vypadá mučení KE, a na to, abych vás to naučila, bych potřebovala pět let.“

„Přestaň se ohánět tím, že nemáme dost času se něco naučit, a začni nás učit, Pyrrho. Jsme docela bystří žáci.“

Ozvalo se usrknutí kávy. Pyrrha vždycky pila nahlas. Říkala, že si pořád ještě nezvykla na své zuby. „Jasně, můžu vás naučit pár drobností. Na Camillin výcvik bych ale potřebovala svého nekromanta.“

„Proč?“

„Protože ty potřebuješ, aby bylo učení přínosné, zatímco Cam potřebuje výzvu.“ Následovala krátká odmlka. „Nebo,“ navázala Pyrrha rozvázně, „bys mohl kývnout na můj první návrh. Vyřešilo by to spoustu problémů —“

Palamedes ji utnul zhrublým Camilliným hlasem, a o to hůř mu bylo rozumět. „Byl to krásný návrh, Pyrrho, a skoro úplně nepoužitelný. Nemůžeme vyslat naše síly na pátrací, záchrannou misi. Eden by se obrátil proti nám, dokonce i naše vlastní buňka. Musíme bojovat chytře.“

„Kdybys chtěl bojovat chytře, soustředil by ses právě na onu záchrannou misi, ne na kasárna. Tohle Cam nepomůže. Je bez sebe vzteky. Dokonce vzteklejší než ty. Tohle je k ničemu.“

„Díky za zhodnocení stavu mé rytířky,“ prohlásil Palamedes zdvořile. „Vážím si tvého postřehu.“

Pyrrha si odfrkla. „Pána se to dotklo... Jsem už moc stará na to, abych chodila kolem horké kaše, Palamede, tak promiň, že ti to povím na rovinu, ať se můžeme pohnout dál. Kašli na kasárna a přestaň se snažit stát se lidovým hrdinou. Tenhle boj jsme už prohráli.“

„Prohráli? Mohly by se tam stále ukrývat dvě stovky li—“

„Optimistický odhad.“

„Udělal bych to, i kdyby tam byli jen *dva*. Je to odporná smrt, takovou si nezaslouží nikdo. A co víc, jakmile je po všem... ta Řeka...“

„Hej, třeba by nám to uvolnilo ruce. Jako když vymáčkneš hnis z vředu.“

„Tomu sama nevěříš.“

„Ne, nevěřím. Nejprve vymáčkneš krev, až pak hnis,“ uznala Pyrrha a znovu si usrkla kávy. „Vím, jak to chodí. Měl jsi včera slyšet lidi na šichtě. Jsou jako na trní, kdy už se něco semele. Čekají jen na Klany. Jeden chlápek mi povídal, že jakmile se vyklidí kasárna, bude konečně po všem, další prohlásil, že by přivítal s otevřenou náručí i regiment Kohorty, kdyby s sebou přivezl zásoby a rozprášil gangy. Půlka mých chlapů by tu druhou zaškrtila pro sebemenší prkotinu. Takhle to dopadá, když naženeš dohromady uprchlíky z dvaceti různých planet a přinutíš je žít pospolu v domnění, že se sjednotí proti společné hrozbě... Tuhle chybu dělala vždycky. Říkala jsem jí to už před dvaceti lety. Krátkodobě to funguje skvěle, jenže jim musíš dát budoucnost, jinak se to celé rozpadne. My jsme se dopustili stejné chyby, Palamede. Můžeš mít kasárna, nebo své lidi — nebo ani jedno z toho. Nemůžeš zahlásit ‚volím oboje‘ a čekat, že ti vesmír půjde na ruku.“

„Tohle až podezřele připomíná poráženecký postoj, Pyrrho.“

„Vážně? Vždyť víš, že bych to nejradši vzdala. Tohle je fraška. Víš, že jsem připravená sebrat Nonu a odvézt ji odsud pryč — jen co se smíříš s tím, jak se věci mají.“

„A jak by sis to představovala?“

„Co zkusit loď?“

„Jestli máš v montérkách schovanou loď, sem s ní.“ Palamedes nepatrně zvýšil hlas. „I kdybychom nějak vyřešili otázku *jak*, můžeš mi říct, *kam* bychom se vydali, Pyrrho? Co bychom dělali?“

„Kamkoli,“ opáčila prostě. „A cokoli. Byla jsem deset tisíc let mimo službu... Jsem ochotná zkusit všechno.“

Následovalo krátké ticho a pak další srknutí. Když Palamedes promluvil znovu, zněl velice vážně. „Ve skutečnosti tady žádný rozpor není. Všichni jsme ve své podstatě rukojmími. Tři miliony lidí tisíců se na thanergickém planetoidu miliony kilometrů od nás. Devět milionů lidí jen v tomhle městě...“

„Jenže to nejsou *tvoji* lidé, ať se na to díváš jakkoli.“

„*Devět milionů*, Pyrrho, to je jako celý Sedmý a Osmý dohromady. Tři miliony plus devět milionů plus šestnáct. Nemůžeme je jen tak opustit.“

„Jsi moc soucitný. A víš, kdo soucitný není? Krev Edenu ani já,“ prohlásila Pyrrha. „Kdybys mi dal na vybranou, jestli my tři, nebo těch dvanáct milionů plus šestnáct, bez mrknutí oka bych zvolila nás. Neposloucháš mě. Krev Edenu si vybrala taky... Trpíme prohrála. Přívrženci Živé a Ktésifónské křídlo nás nezachrání. Mervské křídlo zatím pořád drží pohromadě, což je *jediná cesta ven*. Teď o všem rozhodují Nadějní. A já velitele jako Marná Naděje dobře znám. Ti se vynoří, když lidé potřebují vůdce, a na ztráty nehledí. Blíží se čistka, Sexte. Tahle Krev Edenu má všechno na háku.“

„Dřív to tak ale nebývalo.“

„Nemáš ani páru. Poslouchej mě. Tuhle Krev Edenu jsi ještě nezažil, ne pořádně. *Tahle* Krev Edenu dává odjakživa v sázku úplně všechno, jen aby přežila ještě jeden den... vlastně ani nevím, jestli chce zjistit, co je k tomu vede. Protože víš co? Gideon je po smrti a já už mám taky všechno na háku. Hlavní pro mě je teď zachránit naše zadky.“

„Nevěřím ti.“

„To bys měl. Víím o jednom malém měsíci, který ještě není úplně překlopený. Má dobrou půdu, dýchatelný vzduch. Gideon tam kdysi chtěl uprchnout. Umím farmařit... Můžu to tebe, Cam i Nonu naučit. Můžu vás naučit trpělivosti. To je moje superschopnost. A jakmile se mi do rukou dostane nějaká loď, popadnu vás a letíme.“

Následoval další šramot a pak se ozvalo tlumené zamečení budíku, jako by byl schovaný v něčí kapse. Palamedes cosi zahuhlal, nepochybně prosté slovo, a pak rychle dodal: „Musím jít.“

„Tohle je na tom to nejlepších, vid? Že se můžeš vyvlíknout z nepřímých rozhovorů.“ Téměř okamžitě Pyrrha o něco tišeji dodala: „Hloupý vtip, omlouvám se, správce. Zapomínám, že sis na to sdílení ještě nezvykl.“

„A nikdy nezvyknu. Jak jistě chápeš. Poslyš, přijdeš pozdě do práce a Nona do školy.“

Pyrrha znovu ztlumila hlas, takže Nona zachytila jen: „—cháváme chodit do —?“

„Chci, aby byla co nejklidnější. Můžeš nějak popohnat naleziště B?“

„Dodělám to dneska, i kdybych tam na to zůstala sama. Neboj.“

Nona sklopila zrak k posledním žlutým chuchvalcům ve své misce, tiše polovinu z nich nabrala a vložila si sousto do úst. Usoudila, že je velké tak akorát a může ho bez žvýkání rovnou polknout, aniž by se udusila nebo stačila zachytit jeho chuť. Určitě nevydala ani hlásku, přesto na ni Camilla — a ona okamžitě poznala, že je to zase Camilla — z pokoje zavolala: „Jak dlouho už posloucháš, Nono?“

„Mluvili jste dost nahlas, takže skoro celou dobu,“ odpověděla Nona přes vajíčka.

„Doufám, žeš aspoň dojedla tu zatracenou snídani,“ zabrblala Pyrrha.

Camilla stála u kuchyňského pultu a mechanicky do sebe házela jídlo, zatímco Nona rozbalila sterilizační tabletu a hodila ji do kýble s šedou vodou na umytí nádobí. Pyrrha si jednou rukou držela zrcátko na stole a druhou si holila tvář. Nona čistou, pronikavou vůni mýdla na holení zbožňovala, a stejně tak zbožňovala, jak si Pyrrha zkušeně a svižně holí tmavě zrzavé strniště z tváří a kolem rtů, i ty drobné červené tečky, co se jí objevovaly na kůži. Když zvedla ruku, aby ji po čerstvě oholené tváři pohladila, tečky se už smrskávaly a mizely. Cam stála u věšáků u dveří a houkla: „Klobouky.“ Nona je poslušně sundala a rozdala. „Masky,“ dodala Cam a Nona znovu poslechl. Klobouky byly ošklivé, se širokými krempami, dlouhými

kusy látky, které z nich spadaly na záda, a šňůrkami na uvázání pod bradou. Nona často přemýšlela o tom, že by ten svůj spálila. Koneckonců klobouky ani masky nepotřebovali — jenže právě v tom byl ten problém, že ano? Nona by nezakašlala, ani kdyby jí vítr vmetl kouř přímo do obličeje, a Pyrrha se nemohla spálit víc než na sytou tmavě hnědou. Camilla si zrovna rozmotávala zadní závoj klobouku, a tak Nona sklouzla pohledem k boční straně okna, kudy trhlinami v pásce pronikalo světlo a největšími dírami byla vidět i obloha.

Nebe nad městem mívalo kdysi sytě žlutou máslovou barvu. Teď bylo takové jen na úplných okrajích obzoru a ve zbytku se rozpínala modř jako skvrna na koberci. Dotýkala se dokonce i světla. Nona nenápadně šklubla závěsy a vykoukla ven skrze poničenou zatemňovací folii, aby si prohlédla svět venku. Místnost zalilo víc namodralého světla a Camilla vyštěkla: „Nono!“ Rychle závěs znovu zatáhla.

Pyrrha se zastavila u dveří s maskou na obličeji. Šlachovitými prsty sevřela kliku a prohodila: „Ještě si to projdeme. Jaké je tenhle týden heslo pro *všichni pryč*?“

„Výcuc,“ odpověděla Camilla.

„A pro *vzduch je čistý*?“

„Náklad,“ odpověděla Nona.

„Výborně. Kde máte stanoviště, kdyby se byt i jen *zdálo*, že se ta věc na nebi chystá konat?“

„Podzemní tunely u rybího trhu,“ řekla Camilla.

„Kryt pod dálničním mostem,“ dodala Nona.

„Deset bodů pro každou z vás. A co budete dělat, jakmile tam dorazíte?“

„Schovám se, dokud nepřijdeš,“ odvětila Nona a pak popravdě doplnila: „A zachráním všechna zvířata poblíž, která nebudou větší než krabice a budou spíš huňatá než chlupatá.“

„Jen pět bodů. Žádná zvířata, chlupatá *ani* huňatá. Na zvířata kašlu. Cam?“

Camilla už si spravila klobouk a právě si nasazovala veliké černé brýle — ty, na které nedala dopustit, přestože je měla na nose a uších mírně nakřivo. Palamedes i Camilla v nich vypadali trochu studeně

a přísně, ale řešily Palamedův problém fantomové končetiny. Bez nich měl tendenci si pořád postrkovat po nose něco, co tam nebylo. A Camille se podle Nony ty brýle tajně líbily.

Nasadila si je, zamyslela se nad otázkou a pak řekla: „Budu bojovat.“

„Nula bodů. Jestli se pustíš do křížku se zvěstovatelem, bude to tvůj konec, Camillo.“

„Tvrdíš ty,“ namítla Camilla.

„A mám to podložené důkazy. Hecto —“

„Jestli bude Camilla moct bojovat, tak bych *já* měla mít dovoleno nechat si pár psů,“ ozvala se Nona rozhodně. „I těch chlupatých.“

Pyrrha obrátila oči ke stropu v němé modlitbě. Její povzdech hlasitě zachraptěl ve ventilátoru masky. „Kdysi jsem velela šikům,“ zamumlala, ale nezdálo se, že by svá slova směřovala na kteroukoli z nich, „a teď mám na krku bláhové hrdinky a chlupaté psy. Přesně tenhle trest by mi vybrala i ona. Krucinál, ta se právě někde svíjí smíchy... Tak pojďte, děcka. Ani mě nehne procházet se v tomhle vedru.“

Pyrrha pro Nonu pracovala, Camilla se o ni starala a Palamedes jí učil. Všichni vycházeli z předpokladu, že Nona není obyčejná dívka, ale že je ve skutečnosti jen jedna ze dvou lidí. Nona žádné ze svých možných jmen neznala. Palamedes jí je neprozradil, aby ji zbytečně neovlivňoval. Jedním z důvodů, proč jí říkali *Nona*, bylo to, že když jí zachránili a přivezli sem, mumlala zpočátku jen *Ne, ne*. Z *nene* se postupně stalo *Nona*, a navíc slovo *Nona* znamenalo *Devět* a devítka byla z nějakého důvodu důležité číslo.

Věděla, že její tělo patřilo jednomu ze dvou lidí, a ji to tělo velice zajímalo. Kdykoli se na sebe podívala do zrcadla, viděla pleť v odstínu kartonu od vajíček, oči žluté jako rozmíchané žlutky a vlasy barvy spáleného dna pánve. Ale co bylo důležitější, připadala si nádherná. Měla úzkou, oduševnělou tvář a ústa, která mohla velmi snadno působit smutně a odtažitě. Zároveň však měla hezké bílé zuby, když už je vycenila v úsměvu, který z nějakého důvodu vypadal smutně, nehledě na to, jak šťastná byla, a klenutá černá obočí, jako by se v jednom kuse chtěla na něco zeptat. I teď se svým odrazem v zrcadle mluvila. Když se narodila a nebyla ještě tak stydlivá, občas se opřela tváří o svůj odraz a snažila se ho dotknout. Camilla ji jednou přistihla, jak sama sebe v zrcadle líbá, a napsala o tom šest stran poznámek, což bylo velmi pokořující. Nejenže si Nona nesměla nechat jediné tajemství pro sebe, ale navíc se každý její krok a slovo zaznamenávaly.

Ohledně toho samolibku napsala Camilla šest stran, a dalších dvacet měla k Noniným očím. Ty žlutkové oči patřily oné druhé

osobě, té druhé dívce. Takhle fungovala těla jich všech, nejen to Nonino. Čtyři páry očí, které patřily někomu jinému. Pyrržiny tmavě hnědé oči původně seděly ve tváři jejího mrtvého nejlepšího přítele, Camillary čiré šedé oči měly být Palamedovy a naopak jeho zimní duhovky patřily jí. Noniny oči měly teplou, sytě zlatavou barvu, barvu polední oblohy — tedy oblohy *předtím*, než ji pohltila ta modrá skvrna.

„Oči prozradí všechno,“ vysvětlil jí Palamedes. „Když se někomu plně oddáš, jeho duše se v té tvé promítá skrze barvu očí. Proto už se nikdy nebudu z Camillary tváře dívat svými vlastníma očima.“

„Takže ve mně je někdo další? Nebo... *já* jsem ten někdo?“ V tomhle bodě se pokaždé ztratila.

„Možná ano, Nono, možná ne. Oči mohou prozrazovat i to, že je duše v něčím těle dočasně. Tvoje jantarové oči by mohly znamenat, že jsi jako Camilla a já, nebo taky můžou být průvodním znakem něčeho jiného. Ať tak, či onak, zdá se, že jsi utrpěla... velký šok.“

„Možná je to jen ztráta paměti,“ namítla Nona nejistě.

„Stává se to,“ připustil Palamedes vyhýbavě.

Nezáleželo jí na tom, čí oči jsou čí, ale byla trochu marnivá a líbilo se jí, že je tak hezká. A brzy zjistila, že ji za hezkou považují i ostatní. Jednou, to už bylo dávněji, stála zrovna ve frontě na prací prášek, zatímco Camilla šla pro něco jiného, co zapoměly, když vtom jí muž ve frontě za ní řekl: „Hej, krasotinko, kde ses celý můj život schovávala?“ Nona popravdě odpověděla, že neví, a on se hlasitě rozesmál. Potom si stoupl k ní a dotkl se jí na boku, kde měla zastrčenou košili. V obchodě bylo narváno. Spousta lidí tam na něco čekala a regály byly plné věcí a pak tam byli ještě zaměstnanci, kteří dohlíželi na to, aby zákazníci nekradli, takže tam skoro nebylo k hnutí a nikdo nevěnoval Noně a tomu muži sebemenší pozornost.

Když se Camilla vrátila, muž se s Nonou stále snažil mluvit. Nona musela Camille přeložit, co jí říkal, a Camilla se mu pak zadívala do očí a ledabyle se dotkla jílce dýky za pasem kalhot. Teprve potom se muž stáhl na konec fronty.

„Jestli na tebe ještě někdo sáhne a nebudu to já nebo Palamedes, nebo Pyrrha,“ nabádala ji Camilla později, „uteč. Sežeň jednoho z nás. Nikdy nevíš, co po tobě takoví lidé můžou chtít.“

„Tehle mě chtěl vidět nahou,“ opáčila Nona. „Šlo o sex.“

Camilla se zajíkla a rychle to zamaskovala kašlem, načež do sebe vyklopila celou sklenici vody. A potom vykoktala: „Jak jsi to poznala?“

„Takhle se lidé tváří, když tě chtějí vidět nahou a jde o sex,“ pokrčila rameny Nona. „Mně to nevádí.“

Camilla jí po chvíli řekla, že není dobrý nápad, aby se Nona svlékala před cizími lidmi, a taky že by v nich neměla podněcovat myšlenky na sex. Sex je prý vyloučený. Na světě je už tak dost problémů. Podle Camilly stačilo i to, že Noně na začátku pomáhala s koupáním. A taky si k tomu Camilla potom sepsala stohy poznámek.

To se stalo v době, kdy Nona už mluvila, ale ještě nebyla společnosti prospěšná. Tehdy pro ni bylo těžké s Pyrrhou, Camillou a Palamedem žít, protože měla pocit, že nijak nepomáhá. Pyrrha uměla skvěle plánovat a byla velice zručná. Během pěti vteřin dokázala kohokoli přesvědčit o čemkoli, takže spoustu toho, co vyhrála v kartách, dali za jídlo. Řídila jejich domácnost s vojenskou přesností, jak tomu říkala Camilla. Právě Pyrrha je nutila učit se kódová slova pro *vzduch je čistý a nebezpečí*. Měnili je každý týden a Nona je o víkendu vybírala, protože jí to pomáhalo si je zapamatovat. Pyrrha jim taky stanovila speciální kódová označení pro *někdo nás sleduje* („rudá stuha“) a *někdo nás poslouchá* („smaženky“). Měli dokonce i šifru pro *důležitý zdroj, pojd' mi s ním pomoci* („háček“), ale potom Palamedes prohlásil, že Pyrrha musí přestat považovat cigarety a alkohol za důležité zdroje, a proto tohle kódové slovo už dlouho nepoužili.

Pyrrha uměla vařit a byla tvrdá, a když jste vylezli na střechu jejich domu a položili kamínek na určitý sloup, dokázala ho sestřelit z opačné strany střechy se zavřenýma očima. Poslední dobou to už ale nedělala, nehledě na to, jak moc Nona škemrala, protože kulky byly dost drahé (byť stále levnější než maso). Takže Pyrrha zvládla vydělávat peníze a střílet. Taky to skvěle uměla s mečem, ale ani se

ho netkla, dokud nebyly všechny závěsy dokonale zatažené a dveře zamčené. Meče ukrývali za falešným prknem ve skříni.

Camilla uměla bojovat úplně se vším a nejlépe jí to šlo s noži. Trik s kamínkem ale nikdy s nožem nevyzkoušela, pokaždé řekla jen: „A co mi ten oblázek provedl?“ A pak Noně věnovala jeden ze svých drobných, krásných úsměvů. Palamedes říkal, že to je pro ni typické. Zdálo se, že po pár pokusech Camilla zvládne úplně cokoli — praní prádla, startování auta, otevření dveří bez klíčů, dokonce jí stačil pouze jeden rozhovor s tím ožralou z protějšího bytu, který mlátil manželku, a ten chlap se odstěhoval a už se tu nikdy neukázal.

Palamedovi to páliło. Tvrdil, že právě to je jeho superschopnost.

Jenže Nona neuměla ani střílet, ani bojovat, a ani jí to nepáliło. Měla jen milou povahu — sice to neplatilo pořád, ale Nona odmítala sebe samu považovat za semetriku, když měla v životě jen dva hysterické záchvaty a vlastně si na ně ani nepamatovala. A i kdyby na ně byla pyšná, dvěma záchvaty se člověk moc chvástat nemůže. Každý den brala do ruky meč, dokud jí to nečinilo žádné potíže, ale nehledě na to, jak těžký nebo lehký jí dali, stále s ním neuměla bojovat. Camilla ji chtěla učit, jenže Pyrrha to zatrhla, protože by pak nepoznali, kdyby se jí náhle vrátily nějaké vzpomínky.

Nona si nesměla hrát ani s kostmi, byť Palamedes s velkými šedými hrudkami kostní hmoty dokázal skoro totéž, co Camilla s mečem. Nona je mohla jen držet a plnit úkoly, které jí Palamedes zadal. Obvykle šlo o naprosté nesmysly, jako například: „Předstírej, že tu hmotu dokážeš natáhnout. A teď ji natáhni.“ Nebo: „Předstírej, že se můžeš dotknout vnitřku. Rozevři ji.“ Nikdy se nezlobil, když jí to nešlo, jen se vždycky tvářil zadumaně, jako by bylo nadmíru zajímavé, že něco takového Nona nedokáže.

Zpočátku se o sebe neuměla postarat, ale postupně se naučila zapínat knoflíky košile, zavázat tkaničky, namydřit se ve vaně i nalít vodu do sklenice, aniž se jí roztrásla ruka a všechno vyšplíchala bokem. Vzpomínky na to, jak málo zpočátku zvládla, ji stále zahanbovaly. Během těch prvních dní, kdy dělala jen malé pokroky, na sebe měla vztek. Ale teď už zvládla sama skoro všechno. Věděla všechny

důležité věci, jako co má a nemá dělat v konkrétní části dne, nebo že lidské uši opravdu nejsou tak fascinující, aby do nich musela strkat prsty. Zpočátku na ni Palamedes, Camilla i Pyrrha často hleděli s udiveným šokem. Údiv v nich vzbuzovala pořád, ale v šoku už tak často nebyli. Naopak se jí dařilo je i rozesmát.

A teď se jí dokonce i dotýkali a občas si o to ani nemusela říkat. Pyrrha ji sem tam nečekaně objala, nebo ji popadla do svých svalnatých, šlachovitých paží a pak ji posadila na pohovku. Palamedes ji večer ukládal do postele a zastrkoval kolem ní deku. A když na ulici vzala Camillu za ruku, rytířka ji neodstrčila. Nona nechápala, proč se ostatní lidé dotýkají, jen když je to naprosto nezbytné. Zeptala se na to Camilly a ta jí odpověděla, že má umýt nádobí.

Nona už zvládala všechny základní věci, stále však bylo k uzoufání málo těch, v nichž opravdu vynikala. Byla dobrá v:

1. dotýkání,
2. utírání nádobí,
3. přejíždění rukou po koberci tak, aby z něj sebrala všechny vlasy,
4. spaní na mnoho různých způsobů a v mnoha polohách,
5. mluvení jakýmkoli jazykem, jakým mluvili na ni, pokud s dotyčným mluvila tváří v tvář a viděla jeho obličej, oči a rty.

Ukázalo se, že Palamedes a Camilla ovládají jen jeden jazyk. Pyrrha mluvila stejným jazykem jako oni a navíc se jakž takž domluvila dvěma jinými a znala pár slov a frází z pěti dalších. Jazyk, který uměli všichni tři, se tady mezi lidmi používal při obchodování, tudíž nebylo divu, že jím mluví. Zároveň však pomalu vycházel z módy, protože to byl jazyk zlých lidí. I tak se ale v městském dialektu občas ztráceli, nebo je zaskočila výslovnost. Nona rozuměla všem a uměla jim odpovídat tak, aby oni rozuměli jí. Nikdo se nikdy nezmínil, že by měla jakýkoli přízvuk. Palameda to mátl. Když jim poprvé prozradila, že s nimi mluví díky tomu, že je sleduje a potom napodobuje pohyby jejich rtů, dumal nad tím tak usilovně, až Camille přivodil migrénu.

Ve městě se mluvilo mnoha různými jazyky a dialekty kvůli uprchlíkům z jiných planet a kvůli přesídlování — ve frontách se skoro nic jiného ani neřešilo. Lidé na ni byli milejší, když mluvila jejich jazykem, protože předpokládali, že pochází ze stejného místa jako oni a prošla si tím, čím i oni. Spousta uprchlíků k cizím přistupovala podezřívavě, protože chtěli dobré přesídlení a báli se, že kvůli ostatním budou přesídleni na nějaké ošklivé místo. A většina z nich už si minimálně jedním takovým špatným přesídlením prošla. Všichni se teď tísnili na jedné ze tří planet a všichni se shodovali, že takhle je z nich nejhorší, byť Nona se vždycky za tuto planetu cítila trochu uražená.

A tak bydlela s Camillou, Palamedem a Pyrrhou ve třicátém nadzemním podlaží Budovy, kde byli skoro všichni nešťastní, ve městě, kde byli skoro všichni nešťastní, ve světě, kde každý tvrdil, že se zombíkům dá utéct, ale nemůžete jim utíkat věčně.

Mimo zdi bytu nesměla používat slova jako *zombíci*, *nekromanti* nebo *nekromancie*, a vlastně o tom nesměla mluvit ani doma. Nona namítala, že o všem ostatním se baví, tak proč ne i o tomhle, a dostalo se jí strohé Palamedovy odpovědi: to druhé doprovází pověry, to první pobouření, což Nona vůbec nechápala. A takhle to šlo celý její život. Příští týden měla oslavit šest měsíců a Pyrrha jí slíbila, že si za odměnu vyrazí na pláž (pokud tam mezitím neumístili minomety).

Nona byla vděčná za každý z oněch šesti měsíců. Bylo by chamtivé očekávat, že bude žít o mnoho déle.

OBSAH

DEN PRVNÍ

17

DEN DRUHÝ

77

DEN TŘETÍ

131

DEN ČTVRTÝ

225

DEN PÁTÝ

283